

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 31. avgust 2015. godine
Ref. br.:RK 831/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI11/15

Podnosilac

Ymer Bardhi

**Ocena ustavnosti rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
Kosova, AC-I.-14-0233, od 1. decembra 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Ymer Bardhi sa prebivalištem u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, AC-I.-14-0233 (u daljem tekstu: Žalbena veće), od 1. decembra 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke. Podnosilac zahteva ne navodi konkretno članove Ustava koji su povređeni.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 4. februara 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. marta 2015. godine, predsednik Suda je odlukom br. GJR. KI11/15, imenovao sudiju Snezhana Botusharova za sudiju izvestioca. Istog dana predsednik Suda je odlukom br. KSH. KI11/15 imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Enver Hasani.
7. Dana 28. aprila 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Žalbenom veću.
8. Dana 1 jula 2015. godine, odlukom GJR. KI11/15, predsednica Suda je imenovala sudiju Arta Rama-Hajrizi za člana Veća za razmatranje umesto sudije Envera Hasanija, kome je dana 26. juna 2015. godine istekao mandat u Ustavnom sudu.
9. Dana 7. jula 2015. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje, je iznelo preporuku Sudu u punom sastavu za neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Prema navodima podnosioca zahteva, nepokretna imovina u vlasništvu njegovih predaka je 1946. godine, bespravno oduzeta i dodeljena drugim licima. Pomenuta lica su neutvrđenog datuma prodala sporno zemljište društvenom preduzeću „BUJQËSIA“ iz Peći.
11. Septembra 2013. godine, podnosilac zahteva je pokrenuo postupak pred Sudskim većem PKVS, u kome je tražio poništenje gore pomenutog kupoprodajnog ugovora, kojim je društveno preduzeće „BUJQËSIA“ iz Peći, sada pod upravom Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: KPA)

postalo vlasnik sporne nepokretnosti. Pored ovoga, podnosilac je od Sudskog veća PKVS, takođe, tražio uvođenje privremene mere na otuđivanje pomenute nepokretnosti pod upravom KPA.

12. Dana 22. jula 2014. godine, Sudsko veće PKVS [odlukom C-III.-13-0462] usvaja zahtev podnosioca za uvođenje privremene mere na otuđivanje pomenute nepokretnosti pod upravom KPA, do donošenja konačne odluke o osnovanosti predmeta.
13. Dana 31. jula 2014. godine, KPA na odluku Sudskog veća PKVS ulaže žalbu Žalbenom veću PKVS, tvrdeći da podnosioc zahteva od 1952. godine pa na ovamo nikada nije bio zakonski titular sporne nepokretnosti. Po članu 268, Zakonu o udruženom radu, povraćaj vlasništva može da se traži u roku od 5 godina, počevši od dana obaveštenja, i najkasnije u roku od 10 godina.
14. Dana 25. novembra 2014. godine, Žalbeno veće PKVS, [odlukom AC-I.-14-0233] usvaja žalbu KPA i ukida odluku [C-III.-13-0462] Sudskog veća PKVS i odbija zahtev podnosioca za uvođenjem privremene mere. U obrazloženju svoje odluke Žalbeno veće PKVS je, između ostalog, navelo:

„Tvrdnja podnosioca zahteva da drži/koristi imovinu dobronamerno nije pravni argument za izdavanjem privremene mere.

Iz gore navedenih razloga žalbeno veće poništava osporenu odluku i odbija zahtev podnosioca za izdavanjem privremene mere kao neosnovan.

Ova odluka nema nikakvog uticaja na konačno rešenje ovog zahteva, naprotiv, podnosioci zahteva se ohrabruju da ponude dokaze u postupku kako bi potkrepili svoje tvrdnje nad imovinom.”

Relevantne zakonske odredbe

Zakon o udruženom radu

PR br. 528

od 25. novembra 1976. godine

Član 268.

Ako je nepokretnost postala društveno sredstvo bez pravnog osnova, njeno vraćanje može se zahtevati u roku od pet godina počev od dana saznanja, a najdocije u roku od deset godina.

[...].

Navodi podnosioca

15. Podnosilac zahteva smatra da je Žalbeno veće PKVS svojim rešenjem AC-I.-14-0233-A0001 od 1. decembra 2014. godine, poništilo rešenje Sudskog veća PKVS sa neodrživim obrazloženjem.
16. Podnosilac zahteva dalje navodi:

„Da je Žalbeno veće POSEBNE KOMORE Vrhovnog suda Republike

Kosova u Prištini, svojim rešenjem, broj i datum su gore navedeni, u

suprotnosti sa svakom pravnom normom i pravilom sledstveno prejudiciralo konačno rešenje tužbe tužilaca“.

17. Podnosilac od Suda traži da:

*„Rešenje Žalbenog veća POSEBNE KOMORE Vrhovnog suda Republike Kosova u Prištini, AC-I.-14-0233-A0001 od 01.12.2014. godine, **se ukida**, dok rešenje Specijalizovanog veća POSEBNE KOMORE Vrhovnog suda Republike Kosova u Prištini, C-III.-13-0462 od 20. jula 2014. godine, u vezi sa **ODREĐIVANJEM PRIVREMENE MERE SIGURNOSTI** na teret sporne nepokretnosti evidentirane u Sertifikatu br. 01-30-13, katastarska zona LJUTOGLAVA, Katastarska opština Peć, **i dalje ostaje na snazi do merodavnog rešenja tužbe – dana 17. septembra 2013. godine.**“*

Prihvatljivost zahteva

18. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
19. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. 1 i 7 Ustava, koji propisuje:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

20. Sud napominje da se zahtev podnosioca razmatra sa aspekta povrede prava i sloboda zagarantovanih ustavom kao i EKLJP. Međutim, Sud primećuje da podnosilac u svom zahtevu, osim pravnog osnova za podnošenje zahteva, nije naveo, konkretno, koja su mu Ustavom zagarantovana prava i slobode povređena odlukom koju on osporava, iako je članom 48. Zakona propisano:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori. ”

21. Sud dodatno uzima u obzir i pravila 36 (1) d) i 36 (2) Poslovníka, koji propisuju:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

- a) da zahtev nije *prima facie* opravdan, ili
- b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili
- c) da podnosilac zahteva nije žrtva kršenja prava zagwarantovanih Ustavom, ili
- d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju. ”

- 22. Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da je odluka Žalbenog veća PKVS u suprotnosti sa svakom pravnom normom i pravilom.
- 23. U tom smislu, Sud smatra da je Žalbeno veće PKVS u svojoj odluci pružilo valjane razloge za svoje nalaze (vidi: stav 12) Stoga, Žalbeno veće PKVS je obrazložilo svoju odluku i argumentovalo tvrdnju podnosioca zahteva u pogledu odbijanja zahteva za izdavanjem privremene mere, obrazlažući da „*Tvrdnja podnosioca zahteva da drži/koristi imovinu dobronamerno nije pravni argument za izdavanjem privremene mere*”.
- 24. Štaviše, Žalbeno veće je dalje navelo da „*Ova odluka nema nikakvog uticaja na konačno rešenje ovog zahteva, naprotiv, podnosioci zahteva se ohrabruju da ponude dokaze u postupku kako bi potkrepili svoje tvrdnje nad imovinom.*”.
- 25. Sud ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu na odluke donete od strane PKVS. To je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava. Dužnost Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci redovnih sudova bili pravični u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti (vidi: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. godine).
- 26. U ovom slučaju, Sud ne nalazi da su relevantni postupci pred PKVS na bilo koji način bili nepravedni ili proizvoljni (vidi: *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, ESLJP odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. godine).
- 27. Dakle, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoju tvrdnju na ustavnim osnovama i nije pružio dokaze, koji ukazuju na to kako su i zašto njegova prava i slobode, zagarrantovane Ustavom, povređene osporenom odlukom za odbacivanje zahteva za uvođenje privremene mere.
- 28. Sud zaključuje da je zahtev podnosioca očigledno neosnovan, u skladu članom 48. Zakona i pravilima 36 (1) d) i 36 (2) Poslovnika.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 48. Zakona i pravilima 36 (1) d) i 36 (2) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 31. avgust 2015. god., je jednoglasno

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama i objavi u Službenom listu, u skladu sa članom 20. stav 4 Zakona; i
- III. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednica Ustavnog suda

Vjosa Rama-Hajrizi